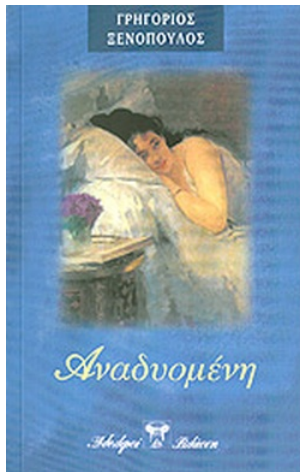

Γρηγόριος Ξενόπουλος

Αναδυομένη

Υπόθεση

Η ιστορία διαδραματίζεται στη Ζάκυνθο, σε μια βίλα, την "Αναδυομένη", η οποία πήρε το συγκεκριμένο όνομα, γιατί ήταν σαν να βγαίνει από τη θάλασσα. Εκεί ζει ο κόντεις Λάντος με την κόρη του, την Κλαίλια, την οποία υπεραγαπά. Ένα καλοκαίρι νοικιάζεται το απέναντι σπίτι, ο Υψόλιθος, από την οικογένεια Μεμάρη, η οποία αποτελούνταν από δύο γιους, τον Παύλο και τον Ντένη, οι οποίοι μαζί με την Κλαίλια είναι οι πρωταγωνιστές αυτής της ιστορίας. Τα δύο παιδιά μοιάζουν πολύ εξωτερικά και όλοι τους περνάνε για δίδυμους, όμως εσωτερικά είναι τελείως διαφορετικοί. Ο Παύλος είναι λιγομίλητος, σοβαρός και ασχολείται με την ποίηση, ενώ ο Ντένης είναι ένας νέος ζωηρός και ρεαλιστής. Όμως και οι δύο ερωτεύονται με πάθος την Κλαίλια. Και οι δύο οικογένειες πιστεύουν πως η Κλαίλια θα παντρευτεί κάποιον από τους δύο, όμως δεν τους ενδιαφέρει ποιον. Όταν όμως η Κλαίλια κάνει την επιλογή της, η υπόθεση εξελίσσεται σε μια ερωτική τραγωδία...

Η «Αναδυομένη» του Γρηγορίου Ξενόπουλου είναι από τα δημοφιλέστερα βιβλία του. Πρωτοδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Το Έθνος» το 1923 και πρωτοεκδόθηκε σε βιβλίο το 1925. Διασκευάστηκε σε θεατρικό έργο από τον ίδιο τον Γρηγόριο Ξενόπουλο και παίχτηκε από τον **Θίασο των Νέων** με την Ελένη Παπαδάκη στο ρόλο της Κλαίλιας και τον Κώστα Μουσούρη. Επίσης έχει γυριστεί και σε σειρά το 1978 από τον Ερρίκο Ανδρέου.

➤ Παρατίθεται απόσπασμα την «Αναδυομένη» του Γρηγορίου Ξενόπουλου.

Έμεινε πίσω ξεπίτηδες. Κι άμα προχώρησαν λίγο κι οι τελευταίοι της συντροφιάς, πήγε ως τ' αχείλι του γκρεμνού και με τη μεγαλύτερη απάθεια άρχισε να λοξοκατεβαίνει. Θάμα πώς έβρισκαν στήριγμα τα πόδια του στην κατηφοριά εκείνη και πώς κρατούσε την ισορροπία το πελώριο εκείνο κορμί! Εύρισκαν όμως τα πόδια

▪ και το κορμί, γυρμένο προς τα πίσω, καθιστό σχεδόν, κρατιόταν και κατέβαινε... κατέβαινε... Μόνο μια στιγμή ο Ντένης κινδύνεψε αληθινά: Τη στιγμή που, γυρίζοντας το κεφάλι πίσω, η Κλαίλια τον είδε κι ανακράυγασε έντρομη. Αμέσως γύρισαν όλοι κι άρχισαν να φωνάζουν: — Ντένη!... Ντένη!... Ντένη!

Η Μεμάραινα μάλιστα ξεφώνιζε, έτοιμη πάλι να λιγοθυμήσει.

Ευτυχώς, ο Ντένης είχε φτάσει πια ως τα πρώτα κρινάκια. Κάθισε χάμω, πιάστηκε με το 'να χέρι, άπλωσε τ' άλλο, ξεριζώσε όσα μπόρεσε, σύρθηκε με τη μπάντα για να ξεριζώσει ακόμα λίγα και - το δυσκολότερο απ' όλα - έστριψε για ν' ανεβεί. Γιατί ο όχτος που σχημάτιζε κει η πλαγιά - και σ' αυτό τον όχτο άνοιξαν γραμμή τα πρώτα κρινάκια - ήταν τόσο στενός, που μόλις χωρούσε το πόδι του πλάι. Ωστόσο γύρισε κι άρχισε ν' ανεβαίνει, ή καλύτερα να σκαρφαλώνει, με πόδια και με χέρια. Οι φωνές, που λίγο έλειψε γα τον σαστίσουν, είχαν πάψει. Μια βουβή αγωνία έσφιγγε όλα τα στήθη. Από την άκρη του μονοπατιού, σκυμμένοι, στηριγμένοι, επρότειναν στον Ντένη τα μπαστούνια τους για να πιαστεί. Αλλά εκείνος δεν πιάστηκε από κανένα. Εμπιστευόταν περισσότερο στην ίδια του ορμή παρά σ' έν' αμφίβολο στήριγμα που μπορούσε να τον ξεγελάσει και να τον παραλύσει. Έπειτα ούτε τα έβλεπε τα μπαστούνια! Κινιόταν σε μια ζάλη, σε μια μέθη, που αυτή η ίδια, θα 'λεγες, τον εφτέρωνε και τον κρατούσε...

Μια στιγμή, ύστερ' από ένα δυνατό πάτημα, αιστάνθηκε την πέτρα να υποχωρεί και το πόδι του να σέρνεται προς τα κάτω. Αλλά ήταν πιασμένος από μιαν άλλη πέτρα, που αυτή δεν υποχωρούσε. Κρεμάστηκε και, με τ' άλλο του πόδι, πάτησε πιο γερά. Έτσι μπόρεσε ν' ανεβάσει και το πρώτο και να πατήσει πια στην άκρη του μοναστηριού.

Είχε ανεβεί - είχε σωθεί!

Έβγαλαν πάλι τις φωνές.

Τον εμάλωσαν, και πρώτη η Κλαίλια. Τι ήταν αυτό που πήγε να κάμει; Ωραία ιδέα!... Να κινδυνέψει να βρεθεί στον πάτο του φαραγγιού, όπου ρουθούνι δε θα 'μνεσκε από δαύτον, και να τους κόψει το αίμα!... Ακούς εκεί τρέλα!... Και γιατί; Για δέκα παλιόκρινα!...

Κι η μητέρα του τα ίδια, κι ο κόντε-Τζώρτζης κι όλοι. Ως κι ο Τζουάνες είπε πως έπρεπε πρώτα «να ξαγορευτεί και να μεταλάβει...»

Ο Ντένης μιλιά. Χαμογελούσε μόνο και φαινόταν ν' απορεί για το καλό που έκαναν. Σπουδαίο πράμα, βλέπεις!... Άσε με, καλέ!... Και πάρε, Κλαίλια, τα κρινάκια σου, να μωρώσεις!

Αυτά έλεγε το ύφος του Ντένη καθώς επρόσφερε τα λουλούδια στην Κλαίλια.

Τα πήρε κείνη σα θυμωμένη. Και μάλιστα ψιθύρισε:

- Με υποχρέωσες!

Μ' από τη στιγμή εκείνη τα μάγια λύθηκαν όλα. Θωρούσε τον Ντένη σαν ένα ήρωα, που για την αγάπη της ήταν ικανός να κάμει τα πάντα.

Αφού έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή του, για να της δώσει τ' αγριολούλουδα που είχε ποθήσει! Όλα θα του τα συγχωρούσε, όλα θα του τα ξεχνούσε. Δε θα θυμόταν παρά την αγάπη του και τη αφοσίωση του. Και τον Παύλο, ω, αυτόν, δε θα τον συλλογιζόταν πια παρά σαν αδερφό.

Τελείωσε! Δεν ήταν άλλος στον κόσμο για την Κλαίλια από τον Ντένη! Από τον Ντένη που με τόση «θυσία» της είχε κόψει τα ωραιότερα λουλούδια που είδε στη ζωή της! Από τον Ντένη που είχε ανεβεί ξοπίσω της ως το πιο ψηλό σημείο του νησιού! Από τον Ντένη που θ' ανέβαινε μαζί της κι ως τον ουρανό!...